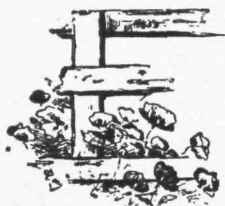

★ ΕΙΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ ★

ΕΡΡΙΚΟΣ ΤΖΙΜΜΕΡΕΡ

ΓΕΝΝΗΘΗ τῷ 1860 ἐν τῇ Βαυαρικῇ πόλει Φούρθ Δάσους, υἱὸς συμβολαιογράφου. Προώρως ὀφθαλμὸς ἀπομεινῶν, μετέβη εἰς Μόναχον, ὅπου ἐπεραίωσε τὸς γυμνασιακὰς σπουδὰς ἀριστεύσας. Ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ διήκουσε φιλοσοφίαν καὶ κλασικὴν φιλολογίαν καὶ γεωγραφίαν ὑπὸ διαπρεπεῖς καθηγητὰς οἷοι Πράντλ, Χόλμ, Κρίστ, Βούρσιαν, Βοέλφλιν, Γίεβερχτ, Βέρναυς καὶ Βρουνν τὸν ἀρχαιολόγον. Τῇ ἐνεργῷ συστάσει τῶν ἀνδρῶν τούτων διέτριψε τὸν χειμῶνα τοῦ 1881 ἐν τῷ Γερμανικῷ Ἰνστιτούτῳ τῆς Ρώμης ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἐντζεν καὶ Ἐλδиг.

Τῷ 1882 καὶ 1885 ὑπέστη τὰς πρακτικὰς φιλολογικὰς καὶ ἱστορικὰς ἐξετάσεις ἐν Μονάχῳ καὶ διετελέσεν ἀπὸ τοῦ 1882 ἕως 1898 διδάσκαλος καὶ καθηγητὴς ἐν τῷ γυμνασίῳ Μαξ μιλιανού. Ἀλλ' ὁ μυχαίτατος αὐτοῦ πόθος ἐμελλε κυρίως νὰ πληρωθῇ ὅτε ἐπάτησε τὸ κλασικὸν τῆς Ἑλλάδος ἔδαφος. Ἦδη ἐν τῇ ἐπὶ διδακτορίᾳ διατριβῇ ἐπραγματεύσατο περὶ τῆς Ὀμηρικῆς γεωγραφίας, πειραθεὶς νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἀρχαία Σχερία εἶνε ἡ νῆσος Κέρκυρα. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνηγόρησε διὰ τοῦ καλῆμου καὶ τοῦ λόγου ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τῆς Κρήτης καὶ τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων (Sammler 1886) ἐδημοσίευσε δὲ καὶ ἀξιόλογον μελέτην περὶ τῆς Κύπρου καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἐπιτελείου ἐκδοθέντος χάρτου τῆς νήσου ταύτης τῆς Ἀφροδίτης. Ἐτι δὲ ἐν σειρᾷ διατριβῶν ἠγωνίσαστο ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ σχολεῖα εἰσαγωγῆς τῆς νεοελληνικῆς προφορᾶς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Ἐπανειλημμένως περιηγήθη τὴν Δαλματίαν, Βοσνίαν, Ἰονίους νήσους καὶ ἰδίᾳ τὴν Κέρκυραν, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Ἀττικὴν, ὅπου ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσῃ τὰ τοῦ ἱεροῦ τῆς Παλλάδος ἄστεως ὑπὸ τῆς ὁδηγίας ἐνὸς Δαϊρπρελδ. Τὸν καρπὸν τῶν σπουδῶν τούτων, ἐξέθηκε ἐν γραφικωτάτῃ πραγματείᾳ «Περιηγήσεις ἐν Κερκύρᾳ», ἐκδοθείσα ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Γεωγραφικῆς Ἐταιρείας τοῦ Μονάχου, ἧς καὶ ἐγένετο 2ος καὶ εἴτα 1ος γραμματεὺς (1888—1898).

Ὡς γραμματεὺς δὲ ἐπεσχέψατο τὰς χώρας καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης ἐν συνεδρίοις καὶ συνεδρίαις, ἠγωνίσαστο δὲ ἐνθέρμως πολλάκις καὶ οὐχὶ ἄνευ ἀντιπάλων ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς πεπεισμένος καὶ καταπεσθὼν φιλέλλην. Οὐχ ἦττον δὲ ἔδρασε ἐν τῷ φιλολογικῷ καὶ γεωγραφικῷ πεδίῳ. Τῷ 1888 ἐξέδωκε πρῶτος ἐκ χειρογράφου τοῦ Μονάχου πραγματεῖαν αὐτοῦ περὶ τινος σχολειακῆς ἀπαγγελίας τῆς Ρωμαϊκῆς μοναρχίας κατὰ Κατίλιναν τῷ 1894 ἐπλεξε τὸν πανηγυρικὸν τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ Χάινε Σάξ μετὰ προσθήκης χάρτου τῆς Γερμανίας, τῷ 1898 ὕμνησε τὴν μνήμην τοῦ Γερμανοῦ πρεσβευτοῦ Βεϋσβικ καὶ τὴν κατὰ τὸ 1555 εἰς Ἀμάσειαν πρὸς τὸν Σουλτάνον Σολιμὰν μετόβασιν αὐτοῦ. Ἐτι δὲ καὶ κωμωδία τις ἐκ τοῦ καλῆμου αὐτοῦ προῆλθε τῷ αὐτῷ ἔτει τὸ «Θηλέων Γυμνάσιον», ἐν ᾗ σατυρίζει τὰ ἐκφύματα τῆς γυναικειᾶς χειραφετήσεως. Τὴν μαιγίστην δὲ ὑπηρεσίαν παρέσχεν ὁ νεαρὸς καὶ σθεναρὸς ἐπιστήμων, ὅτε τῷ 1896]7 ἐντολῇ τοῦ ἐν Βερολίνῳ διασήμεου χαρτογράφου Κίπερτ ἐπεχείρησε περιοδεῖαν πρὸς ἔρευναν τῆς Συρίας καὶ Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐξηγεῖν τὸν ἄλυν ποταμὸν καὶ τὰς μονὰς τῆς Καππαδοκίας. Μέγα δὲ περὶ τούτων σύγγραμμα ἐξεδόθη παρὰ D. Reimer ἐν Βερολίνῳ ὑπὸ Τζίμμερερ, τοῦ φίλου αὐτοῦ συνοδοιπόρου Ὁβερχούμμερ καὶ πολλῶν ὀνομαστῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων. Ἡ Γεωγραφικὴ Ἐταιρεία τοῦ Μονάχου καὶ ἡ Γερμανοασιατικὴ Ἐταιρεία τοῦ Βερολίνου ὠνόμασαν τὸν Τζίμμερερ ἀντεπιστέλλοντα ἐταῖρον, προσεκληθὼν δὲ οὗτος ὑπὸ πολυαριθμῶν Συλλόγων καὶ Ἐταιρειῶν ἐν Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ ὅπως ποιήσῃται διαλέξεις.

F. A. BRIDGMAN

Ρεμβασμός.

εἰς ἃς πολλάκις μόλις δι' ἔλλειψιν χρόνου καὶ σχολῆς ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ. Πανταχοῦ δ' ὅμως, καὶ τοῦτο ἀνάγκη ἐνταῦθα μάλιστα νὰ ἐξαεθῇ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, προσέβη μετὰ σθένους καὶ πυρὸς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς γλώττης, τέχνης καὶ ἐπιστήμης αὐτῶν. Τανῦν δὲ ἐν Λουδβιγσχάφεν παρὰ τὸν Ρῆνον, ἔπου ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων ὑπηρετεῖ ὡς Καθηγητὴς, ἀσχολεῖται περὶ δύο τιμὴν φερούσας ἐργασίας. Ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἱστορίᾳ τοῦ Τουρκίας καὶ Νέας Ἀρμενίας· ἐξ Ἀμβούργου ἐστάλη αὐτῷ πρόσκλησις νὰ μεταβῇ χάριν διαλέξεων εἰς Νοτίαν Ἀμερικήν. Ἀπὸ δεκαετίας διατελεῖ ὢν συνεργάτης ἐν τῷ φιλολογικῷ τμήματι τῆς «Κλινικῆς Ὀνοματοθεσίας» τοῦ Ρότ, νῦν τὸ βον παρὰ τῷ Α. Georpi ἐν Βερολίῳ ἐκδιδομένης, ἐν ἧς εὐδοκίμως καὶ τελεσφόρως συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης ὡς βάσεως τῶν ἱατρικῶν ὅρων. Πᾶς ἱατρὸς γινώσκει τὸ ἐξαίρετον ἐγχειρίδιον καὶ τὴν εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Ἱατρικῆς εἰσαγωγὴν τοῦ Τζίμμερερ.

Α.

Ἡ ἀπόστασις, ἡ διαχωρίζουσα τὰ δύο ταῦτα ὄρη, ἐφαίνετο τοσοῦτον βραχεῖα, ὥστε ἐὰν ὀμίλεις ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ἑνὸς θὰ ἤκούεσσο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἄλλου.

Ἐν τοῦτοις καὶ ἂν ἐπεχείρει νὰ ὀμιλήσῃ καὶ εἰς κραυγὰς νὰ ἐκραγῇ, ἡ κορυφὴ ἐκάστου ἐνεῖχε κρατῆρα, ὅστις ἀπερρόφα πᾶσαν φωνὴν καὶ ἐν θὰ ἠδύνασσο ν' ἀκούσῃ οὐδὲ τὴν ἰλίαν λαλίαν σου, οὐδὲ σὺ αὐτὸς νὰ ἐνοήσῃς τί εἶπες.

Τόσον χάος περιεκλείετο ἐν ἐκάστη κορυφῇ.

Καὶ ὅμως πάλιν — παράδοξον πρᾶγμα! — ἡ ἀπόστασις ἦτο τοσοῦτον βραχεῖα, ὥστε καὶ ἂν διενεεῖσσο, — καὶ πρὸ πάντων ἂν διενεοῖσσο — ἐκ τῆς μιᾶς κορυφῆς εἰς τὴν ἐτέραν νὰ πηδῆσῃς, δὲν θὰ εἶχες περάνῃ τὴν σκέψιν σου καὶ βὰ εὐρίσκεσσο ἐπ' αὐτῆς.

Τόσον βραχεῖα ἦτον ἡ ἀπόστασις καὶ τόσον μακρά· ἐν βῆμα διὰ τὴν σκέψιν, ἐν χάος τὴν φωνήν.

ΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑΔΟΣ

Λέγει πάλιν ὁ Δαίμων :

— Σταμάτισε εἰς τῆς Κοιλᾶδος τὴν εἴσοδον καὶ μὴ περαιτέρω προχώρει. Ἐντὸς αὐτῆς παλαίους ρεύματα ἀνέμων, καὶ πάντα εἰσερχόμενον παρασύρουσιν. Ἐξ ἐκατέρας κορυφῆς πνέουσιν ἄνεμοι διαφοροῦ ὀσμῆς, οἱ δὲ πέπλοι τῶν χροευσσῶν παρθένων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἑνός, καὶ τῶν λυσσόντων τεράτων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἄλλου, κανονίζουσι τὴν ὁρμὴν των. Καταμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματός τὰς κορυφὰς τὰς ἀνυπερβλήτους, καὶ ἄφες τὴν ψυχὴν σου ἐλευθέραν ἵνα πετάξῃ μέχρις αὐτῆς· ἐγὼ θὰ σὲ συνέχω ἵνα ἐξέλθῃς τοῦ λαθυρίνου, καὶ σῶον θὰ σὲ σύρω πάλιν εἰς τὸ συντετριμμένον σου σῶμα.

Εἶπε.

Καὶ αἰσθάνομαι ἐν ἀκαρεὶ τὴν ψυχὴν μου ἐκπηδῶσαν τοῦ σώματος καὶ ἰσταμένην ἀπὸ τῆς μιᾶς κορυφῆς εἰς τὴν ἐτέραν, μετὰ τὴν δύναμιν, ἣν παρέχει ἡ ἔλλειψις τῆς βαρείας σαρκός.

Βράχει μελανοὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἑνός καὶ ὀμίχλαι πυκναί, ἀνερχόμεναι ἐκ τελμάτων, τῶν ὁποίων τὰ ὕδατα ἐλίμναζον καὶ ταυτοχρόνως ἔρρεον ὡς καταρράκται. Οὔτε ἡλίου ἀκτίς, οὔτε ἀστρου μαρμαρυγὴ καὶ ὅμως ἐνυπῆρχεν ἐκεῖ κατὰ τὸ ἀπαισίως φωτεινόν, — φωτεινόν τοσοῦτον, ὅσον ἤρκει διὰ νὰ δείξῃ τρομερώτερον τὸ σκότος.

Ἰλιγγίων ἀπὸ τὴν ἀσελγῇ ἐκείνην μίξιν τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους, πηδῶ ἐκ τῆς ἀριστερᾶς εἰς τὴν δεξιάν κορυφὴν.

Ἐπὶ ἀνθέων πατῶ καὶ με ραίνουσι δρόσσι· γαλήνη καὶ θάλαππος οὐρανίας με περιβάλλει ζωῆς· ἄγνωστον με μεθύσκει μῦρον καὶ αἴγλη φωτεινὴ μοῦ καθιδύνει τὸ ὄμμα.

ΣΙΔΗΡΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

[Εἶναι γνωστὰ πλέον τοῖς πᾶσιν «Αἱ δύο Διαθήκαι» τὸ φιλοσοφικόν καὶ κοινωνικόν σύγγραμμα τοῦ φίλου συνεργάτου καὶ δοκιμωτάτου δραματικοῦ ποιητοῦ καὶ λογογράφου Κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, προπαρασκευαζόμενον ἤδη διὰ τρίτην ἐκδοσιν, προσέθηκεν ὁ συγγραφεὺς προσθήκας ἀνεκδότους ἔτι, ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν κατωτέρω μίαν τῶν ὠριωτέρων.

Πρόκειται πάντοτε περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐξερευνητοῦ τῆς Κοινωνίας σοφοῦ καὶ περιέργου Πετεινοῦ, ὃν ἤδη, τὸ ὁδηγοῦν αὐτὸν Φάσμα τῆς Κακίας, εἰσάγει εἰς τὴν Κοιλᾶδα τῶν Ἀνθρωπίνων Παθῶν καὶ μελετᾷ ἐν ἑκάστῳ ἐξ αὐτῶν, καθὼς καὶ συλλήβδην ταῦτα.

Ἄλλ' ἃς ἀφήσωμεν τὸν ἴδιον Πετεινὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀφήγησίν του :

Σ. τ. Δ.]

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

— Ἰδὲ τώρα ἐνώπιόν σου, λέγει τὸ φάσμα. Σὲ εἰσάγω εἰς τὴν Κοιλᾶδα τῶν ἀνθρωπίνων Παθῶν, — τὸν Πρόλογον καὶ τὸν Ἐπίλογον τοῦ κόσμου· δι' αὐτῶν ἐπλαστευρήθη ἡ Ζωή, καὶ δι' αὐτῶν θὰ καταλυθῇ. Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἡ ὁδὸς εἶνε στερεὰ ἀκόμη ὑπὸ τοὺς πόδας σου· ἐντεῦθεν ὅμως θ' ἀρχίσῃ νὰ ὀλισθαίνῃ καὶ νὰ σὲ παρσύρῃ.

Καὶ ἰδοὺ Κοιλὰς ἐνώπιόν μου, ἐκτείνεται. Δύο ὄρη ἐκατέρωθεν ἀποτελοῦσιν αὐτήν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀντιθέτου ὕψους ὄρη, ὥστε θὰ ἔλεγες, διδάσκαλε, ὅτι τὸ ἐν ἐγένετο πρὶν ἢ γῆ πλασθῇ, τὸ δὲ ἕτερον διὰ νὰ παραμείνῃ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς.

Ἐν δημιουργίᾳ ζωῆς, καὶ ἐν θανάτῳ δημιουργήμα.